

en Fortsættelse af den Lovgivning, vi allerede have paa dette Omraade i Loven af 13. April 1851. Han indvendte mod det foreliggende Lovforslag, at det i een Henseende ikke naaede Maalet og i en anden Henseende skød over Maalet. I den sidste Henseende, med Hensyn til Ægteskabets Stiftelse, skød det efter det ærede Medlems Mening over Maalet, idet han mente, at man kunde ordne det hele ved blot at give en Tilføjelse til Loven af 13. April 1851. Princippet for denne Lov er jo, at de, der ikke tilhøre noget Trossamfund, eller de, der tilhøre et ikke anerkendt Trossamfund, eller endelig de, der tilhøre forskellige Trossamfund, kunne henvende sig til den borgerlige Øvrighed og faa Ægteskabet anerkendt der. Nu vil det ærede Medlem have Loven udvidet — et Princip er der ikke Tale om at udvide ved en saadan Lejlighed — saaledes, at fraskilte og andre, der særlig skulle nævnes i vedkommende Lov, skulle tages med. Jeg tror imidlertid, at han derved vil komme ind paa en Bane, som vil føre til ny Vanskeligheder. Allerede dette, at det ærede Medlem vil have alle fraskilte med, vil straks rejse Spørgsmaalet, om alle fraskilte skulle kæmmes over een Kam. Der er jo dem, der ere ganske uskyldige i dette Forhold, og hvor den brødebetyngede Part har saa godt som stødt den anden ud af Forholdet. Det ærede Medlem siger imidlertid, at de skulle behandles ens, ganske som om de vare skyldige, Folkekirken kan ikke have noget med dem at gøre, de skulle gaa til Loven af 13. April 1851 med det Tillæg, som det ærede Medlem kunde ønske at give. Og med Hensyn til andre Forbindelser, forargelige Forbindelser, mener det ærede Medlem, saa vidt jeg kunde skønne, dog selv, at der er Vanskeligheder. Ja vel er der Vanskeligheder derved, thi hvorledes vil man kunne faa nævnt alle disse Tilfælde i en Lov, og nævner man nogle, vil der altid være andre Tilfælde, som man ikke har faaet med, men som senere melde sig, og saa vil Kirkens Præster staa over for disse paa lignende Maade, som de nu staa over for vanskelige Tilfælde, atter rejse sig Konflikter, og atter skal man ind paa en ny Undtagelseslov. Jeg tror ikke, at den Maade vil vise sig heldig. Jeg tror, at det ærede Medlem dog trods al sin Skarpsindighed vil komme til at indrømme, at det ikke vil være muligt ved en saadan Undtagelseslovgivning, hvor Tilfældene skulle nævnes det ene efter det andet, at komme til en udtømmende Op-

remsning af alle de Tilfælde, Livet kan frembyde.

Det ærede Medlem mente, at Lovforslaget i en anden Henseende ikke gaar vidt nok. Han sagde, at Bestemmelsen i Lovforslaget om den kirkelige Indvielse ikke er udtømmende, for saa vidt som den ikke giver fuld Frihed. Det ærede Medlem sagde: Det er sikkert nok, at man ikke kan overlade den enkelte Præst's eget individuelle Skøn at afgøre Sagen, men paa den anden Side er det heller ikke rigtigt at lade den enkelte Biskop afgøre Spørgsmaalet, og her kom det ærede Medlem ind paa at tale om, at vi skulde have en folkekirkelig Ordning. Han sagde, at Ministeren vilde dog vel ikke forlange eller mene, at noget saadant skulde afgøres af de Menighedsraad, vi talte om i Gaar. Nej, det vil jeg selvfølgelig ikke. Det er ikke noget, der ligger for Menighedsraadene, og en Bestemmelse derom er jo heller ikke foreslaaet i Lovforslaget om disse, idet det kun er de ydre Sager, disse Raad skulle have med at gøre. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, som griber enhver Lejlighed til at tale om, at vi mangle en overordnet kirkelig Myndighed, et kirkeligt Raad, at det naar det ærede Medlem sikkert aldrig at se, hvis han ikke ogsaa vil arbejde paa at give Menighederne, Sognemenighederne, mere Indflydelse paa Kirkernes Styrelse, thi om han end aldrig saa meget ønsker et saadant kirkeligt Raad indført, vil det være umuligt at faa det folkevalgte Ting til at begynde med den øverste Ende og lade den menige Mand, lade Menighederne staa ganske uden Indflydelse. — Naa, det er jo et Sidespring, som det ærede Medlem der har gjort, og som jeg har fulgt ham paa, nu kunne vi vende tilbage til Sagen igen. Det ærede Medlem har Betænkelighed ved at lade Biskopperne afgøre disse Spørgsmaal. Det har jeg ikke, et Sted skal Afgørelsen jo ligge, og jeg foretrækker, at den ligger hos Kirkens øverste Myndighed selv i Stedet for hos Ministeren. Det ærede Medlem ønskede jo heller ikke, at den skal ligge hos Ministeren, men saa kan han vist ikke anwise noget andet Sted end netop Biskopperne. Han mente, at det var forkasteligt at lægge Afgørelsen i Biskoppernes Haand, men det er jo ikke andet end, hvad der finder Sted paa andre Omraader, hvormed Ægteskabets Indvielse vil faa Lighed, naar borgerligt Ægteskab bliver indført, som f. Eks. ved Spørgsmaal om Adgang til Nadveren. Dette Spørgsmaal kan ikke forelægges for Domstolene, men nok for Biskoppen, som har